

НАСТРАДИНЪ ХОДЖА

(Народна приказка)

Еднѣжъ Настрадаинъ ходжа трѣгналъ презъ селото и викалъ: „Брей, съседи, запжтиль съмъ се при умрѣлитѣ да ида; който има нѣщо да имъ изпраща, да ми даде, да го занесе!“

Една жена имала умрѣли близки. Тя го повикала и му дала сто гроша да занесе на нейнитѣ души.

Върналъ се мжжътъ и въ кжци, потърсилъ паритѣ и, като не ги намѣрилъ, попиталъ жена си, кжде сж. Жената разказала, че ги дала на Настрадаина, да ги занесе на умрѣлитѣ. Тогава мжжътъ яхналъ единъ конъ, да настигне Настрадаина и да си вземе паритѣ.

Настигналъ го до едни ниви. Настрадаинъ, като го видѣлъ, сътиль се, за какво го гони. Той легналъ насрѣдъ нивата и се загледалъ въ небето. Пристигналъ човѣкътъ, слѣзълъ отъ коня и казалъ на Настрадаина:

— Какво правишъ тука, Настрадаине?

— Не виждашъ ли, какво правя? Гледамъ умрѣлитѣ: едни слизатъ отъ небето, а други се качватъ.

— Че кжде сж тѣ, азъ не ги виждамъ?

— Ела, легни при мене и гледай нагоре! — казалъ Настрадаинъ.

Човѣкътъ помислилъ, че е истина, оставилъ коня си на пжтя, изтегналъ се въ нивата и се загледалъ къмъ небето. А Настрадаинъ бързо скочилъ на коня и избѣгалъ.

Преразказалъ и илюстриралъ
Наумъ х. Младеновъ

